Gunnar Ekelöf

DORDOGNE

Under ett valv i denna by
rinner en källåder fram
aldrig sinande.
Vem vet varifrån den kommer.

O, långt, långt ifrån
dessa kullars blodomlopp av vatten
dessa flämtningar av istid
djupt ur bergens lungor av kalk och kyla:
Åskvädren som ännu genom dalarna flåsar, jagande
visioner genom vågrätt piskande regn
av hjordar på dalens botten —

Ty därinne, i oupptäckta kaverner
Där sitter ännu bland mat- och vapenrester de döda,
med huvudet böjt mot uppdragna knän
och armarna om en bevarad hemlighet.
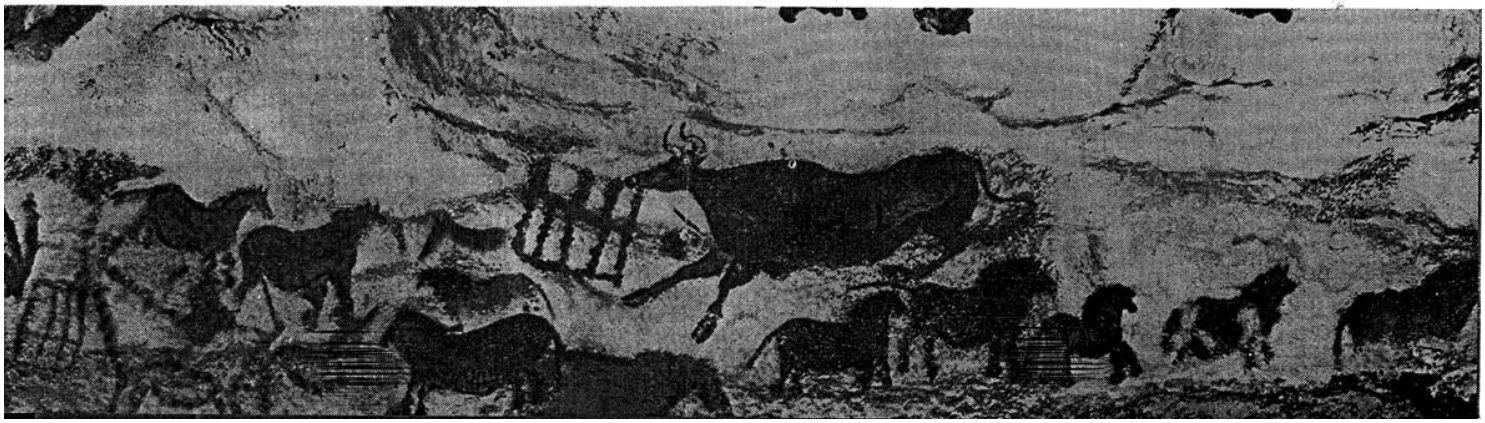
Ett Eden är deras död
där jaktdjurens andar går i bet
eller andarna störtar
hetsade över klippan
och jättehjorten böjer
sin andes krona bakåt
sträcker mulen, skriar
i brunsten av sin ångest.
Ett Eden att betäcka och betäckas
att jagas och jaga, ätas och äta.
Sannerligen:
Ett Syndafall har kommit oss att tro
på Lejonet och Lammet.